

Men jeg skal nu se bort fra de Vanskeligheder, der nødvendigt maa rejse sig ved enhver Ordning af et saadant isoleret staaende Dyrtdstillæg og se paa Forslaget, som det her foreligger. Som jeg har nævnt, have Forslagsstillerne slet ikke givet mig Lejlighed til blot at se deres Forslag, endstige til at faa en Forhandling derom, og de Bemærkninger, der naturligt havde haft deres Plads under Forhandlingerne med Finansudvalget, maa jeg nu fremsætte her. Men der er ganske vist den meget væsentlige Forskel, at der nu ikke er Lejlighed eller Adgang til at forandre noget i Forslaget, hvad der maaske kunde være sket, naar man forud havde villet forhandle om dette Forslag, som dog Regelen ellers er med ethvert Forslag selv de mindste.

Først maa jeg da sige, at jeg er bestemt imod, at dette Ændringsforslag kun omfatter Lærerne og ikke Lærerinderne, og jeg fatter ikke, hvorledes man skulde kunne begrunde, at Lærerinderne holdes ude. Der foreligger her et Forslag, efter hvilket Staten kan komme til at betale Dyrtdstillæg til de højest lønnede Lærere i en Købstad, der har den højeste Løn-skala, men en Lærerinde ude paa Landet, der maaske har 550 eller 600 Kr., skal ikke have en rød Øre. Jeg vilde finde dette ganske ubilligt. Var det mig, der havde stillet et saadant Forslag om at komme Lærerne til Hjælp med et saadant Dyrtdstillæg, men havde holdt Lærerinderne ude derfra, kan jeg forestille mig den Philippika, jeg saa vilde have hørt fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Dernæst omfatter Forslaget ogsaa København, og jeg har nævnt, til hvilke Lønninger her i Byen Staten vilde kunne komme til at yde Dyrtdstillæg. Men Københavns Skolevæsen staa ellers ganske selvstændigt. Det omfattes ikke af Skoleloven af 1904. Det omtales deri kun med den ene Linie, at Statskassen udreder et aarligt Tilskud til Københavns Skolevæsen paa 170,000 Kr. Nu vilde det dog være højst besynderligt, om dette lovordnede Forhold blev saa betydeligt omordnet, som det her foreslaas, blot ved et Ændringsforslag til Finanslovens 3die Behandling, der dukker frem i den tolvte Time. Hvormeget det ved Loven fastslaaede Tilskud paa 170,000 Kr. til Københavns Skolevæsen vil blive forøget ved dette Forslag, kan man ikke vide, det er ganske overladt til Københavns Kommunalbestyrelse. Regner man, at Kommunalbestyrelsen blot vil bevilge et

Dyrtdstillæg af 10 pCt. af den samlede Lærertilskud, vil Statens Part heraf løbe op til 120,000 Kr. eller saadant noget, altsaa en meget væsentlig Forøgelse af det Tilskud til Skolevæsenet, som vi efter Aars Forhandlinger have fastslaaet.

Dernæst skulde ved den foreslaaede Ændring Staten give Dyrtdstillæg uden at være sikker paa, at dette kom alle dem til gode, som Forslaget omfatter, og det forekommer mig, at Staten meget daarligt kunde gaa med til en saadan Ordning. Een Landkommune kan vedtage Tillæg til sine Lærere, Nabokommunen mener ikke, det behøves, eller er uvillig hertil overfor den paagældende Lærer, og den giver ingen Ting. Det er der jo ikke noget at sige til, saa længe det kun angaar Kommunerne selv. Man er i Ministeriet taknemmelig for, naar en Landkommune ønsker Stadfæstelse af, at den har forhøjet Grundlønnen, men vi kunne ikke sige noget til, at Nabokommunen ikke gør det samme. Men det bliver forkasteligt, naar Staten er indblandet deri. Det er forkasteligt, at Staten skal betale Dyrtdstillæg til den ene Lærer, medens den ikke kan gøre det samme til hans Nabo, der maaske har endnu mindre Løn og trænger mere. Det gaar heller ikke an, at Staten skal udrede Dyrtdstillæg til alle Lærere i en Købstad, ogsaa til dem i de højeste Lønningsklasser, naar vedkommende Kommunalbestyrelse har vedtaget noget saadant, men at Staten intet kan give til maaske en Række af de aller daarligst lønnede Lærere, der sidde ude i fattige Landkommuner, som ikke have ment at kunne bevilge Lønningstillæg til deres Lærere. Jeg mener, det er en forkastelig Ordning, at Staten paa den Maade skulde yde Dyrtdstillæg uden selv at have nogen som helst Mulighed for at gribe ind, uden at der for Staten er anvist nogen som helst Vej, hvorved det kan sikres, at alle eller først og fremmest de mest trængende faa.

Jeg skal nævne de højst forskellige Former, hvorunder Kommunalbestyrelserne i den sidste Tid have ydet Tillæg. Der er f. Eks. en Købstadkommune, der for nylig har bevilget Tillæg til de Lærere og Lærerinder — her ere Lærerinderne tagne med, og der har hidtil ingen været, som med Forslagsstillerne mener, at Lærerinderne intet bør have —, som bo paa Byens Grund. Naturligvis er det Byraadets egen Sag, om det paa den Maade vil straffe dem, der bo i det saakaldte Skattely, eller belønne dem, der bo i Byen. Men Staten kan